

Sygn. akt III Ca 69/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędzia SR del. Roman Troll

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa I. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt I C 1722/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Roman Troll SSO Teresa Kołeczko - Waclawik SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 69/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo I. M. przeciwko (...) S.A. (następcy prawnemu (...) Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce) o ustalenie, że umowa o kredyt na miarę zawarta w dniu 26 sierpnia 2008r. pomiędzy A. K. a (...) Spółką Akcyjną Oddział w Polsce jest nieważna.

Sąd I instancji ustalił, że powódka jest spadkobierczynią A. K., która w 2008r. była w ciężkim ogólnym stanie zdrowia. Chorowała na wiele schorzeń, ale żadne z nich nie wpływało na jej świadomość i zdolność do podejmowania decyzji. Od czerwca 2008r. przebywała w Domu Pomocy Społecznej w G., gdyż wymagała całodobowej opieki. Na podstawie opinii lekarza A. M., biegłego sądowego z zakresu neurologii i psychiatrii ustalił, że w dniu zawarcia umowy kredytu miała zachowaną zdolność do podejmowania decyzji i wyrażania woli.

Ustalając powyższe uznał Sąd Rejonowy, że A. K. podpisując umowę w dniu 26.8.2008r. złożyła ważne oświadczenie woli. Nigdy bowiem nie leczyła się psychiatrycznie, nie zażywała żadnych leków, które mogłyby wpłynąć na jej proces decyzyjny. Zespół otępienny, o ile u niej występował nie wpłynął na ograniczenie poczytalności. Jak podkreślił biegły

lekarz A. M., gdyby wystąpiły u A. K. zaburzenia czynności psychicznych, zostałyby to odnotowane w dokumentacji medycznej, a tymczasem, mimo, że miała ona częsty kontakt z lekarzami, gdyż często przebywała w różnych placówkach medycznych, nie odnotowano u niej zaburzeń psychicznych. Z tych przyczyn w ocenie sądu I instancji brak było podstaw do uznania, iż A. K. zawierając umowę w dniu 26.8.2008r., złożyła nieważne w rozumieniu art. 82 k.c. oświadczenie woli.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

W apelacji powódka zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że A. K. złożyła oświadczenie woli składające się na umowę o kredyt na miarę z 26.8.2008r. zawartą z poprzednikiem prawnym pozwanej w stanie psychicznym pozwalającym na świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli pomimo zaburzeń czynności psychicznych.

W uzasadnieniu apelacji podniosła, że ponieważ A. K. nigdy nie leczyła się z powodu chorób psychicznych, a jedynie jak ustalił to prawidłowo sąd I instancji, placówki medyczne wyłącznie zajmowały się jej schorzeniami natury somatycznej, zbędna była opinia biegłego by to stwierdzić. Stąd brak było podstaw do kwestionowania opinii biegłego lekarza A. M.. Zarzuciła, że brak leczenia psychiatrycznego nie oznacza braku zaburzeń zachowania, obniżenia stopnia rozeznania czy zniesienia orientacji niezbędnej dla zrozumienia i podpisania umowy kredytowej. Podniosła, że brak leczenia psychiatrycznego oznacza jedynie, że takiego leczenia nie podjęto, nie oznacza zaś, że pacjent znajdował się w idealnym stanie psychicznym i pełnej orientacji. Wskazała, że dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry winien być poprzedzony zeznaniami świadków zawnioskowanych w pozwie, którzy kontaktowali się z A. K. i obserwowali przyspieszony rozwój znacznego otępienia u niej. Dopiero zapoznając się z zeznaniami świadków, biegły mógłby się wypowiedzieć, czy A. K. zawierając umowę o kredyt działała w pełni świadomie czy też w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli.

Przedstawiając powyższy zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa po uprzednim rozpoznaniu zgłoszonych w pozwie wniosków dowodowych z zeznań świadków M. K. i R. M. na okoliczność ujawniania przez A. K. cech ograniczonego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego i znacznego otępienia oraz ponownym dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego lekarza z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia, czy A. K. zawierając umowę o kredyt na miarę, złożyła oświadczenie woli w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli ze względu na zaburzenia czynności psychicznych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wniosła też o zasądzenie na swoją rzecz, kosztów procesu za obie instancje.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Na rozprawie w dniu 16 maja 2013r.(k. 64-65) Sąd Rejonowy po przesłuchaniu powódki dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry nie rozpoznając przy tym istotnie wniosku zawartego w pozwie o przesłuchanie świadków M. K. i R. Ś. zostali zawnioskowani dla wykazania, iż ciężki stan zdrowia A. K. skutkował jej złym stanem psychicznym i rozwojem zespołu psychoorganicznego. W rozprawie uczestniczył fachowy pełnomocnik powódki i poza wnioskiem o zakreślenie 7 dniowego terminu do złożenia dodatkowej dokumentacji medycznej A. K. nie złożył innych wniosków. Nie zwrócił uwagi sądowi I instancji na uchybienie procesowe w przedmiocie nie rozpoznania wniosku dowodowego z zeznań świadków, nie sprzeciwił się przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego przed ich przesłuchaniem i nie wniósł zastrzeżenia w tym względzie do protokołu rozprawy w trybie art. 162 k.p.c. Tym samym utracił prawo powoływania się na to niewątpliwe uchybienie Sądu Rejonowego w dalszym toku postępowania.

Po złożeniu opinii przez biegłego lekarza z zakresu neurologii i psychiatrii powódka nie zakwestionowała jej, mimo, że biegły nie tylko - jak zarzuca w apelacji - ustalił w opinii, że A. K. nie była leczona psychiatrycznie, co w ocenie

skarżącej czyniło opinię zbłądną w tym zakresie i nie wymagającą kwestionowania, ale wyraził w opinii pogląd, że gdyby w czasie leczenia wielu schorzeń internistycznych A. K. ujawniły się u niej zaburzenia poznawcze, to na pewno znalazłyby się adnotacje na ten temat w dostępnej dokumentacji medycznej. Tę konstatację lekarza biegłego powódka zaakceptowała, nie zgłaszając w tym zakresie żadnych zastrzeżeń czy wniosków.

Na posiedzeniu w dniu 28.10.2013r., na którym zamknięto rozprawę (k. 188), powódka również była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Nie zgłosiła żadnych wniosków i nie zażądała uzupełnienia postępowania dowodowego. W tej sytuacji uznać należało, że sąd I instancji opierając się na przeprowadzonych w sprawie dowodach w tym przede wszystkim na opinii biegłego, którą ocenił jako rzetelną, profesjonalną i przekonywującą, miał podstawy poczynić ustalenia faktyczne w oparciu o te jedynie dowody, które przeprowadził.

Skoro więc powódka zaakceptowała przed sądem I instancji, zakres przeprowadzonego postępowania dowodowego co do ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia, zarzut błędnego ustalenia przez ten sąd braku przesłanek z art. 82 k.c. skutkujący uznaniem, że oświadczenie A. K. złożone w dniu zawarcia umowy o kredyt na miarę nie było nieważne, nie mógł odnieść skutku.

Z tych względów apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

Na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. sąd zasądził od powódki, która przegrała sprawę, na rzecz pozwanej koszty procesu w oparciu o przepisy § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z 28.9.2002r. (Dz. U. 2013, poz. 461 t.j.)

SSR del. Roman Troll SSO Teresa Kołeczko-Waławik SSO Krystyna Hadryś